

Δλιπέρι. ἐνθ' ἄν. Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνωφέλευτος*. β) 'Ασθενικός, ἀδύνατος, ἀνάξιος πρὸς ἐργασίαν Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ.) Σάμ. Χίος: 'Ανηφέλειτος πρέπει νά 'ναι κ' εὐτὸς ὁ καμένος 'Απύρανθ. Συνών. *ἀδισταφορετός* 1β, *άνωφελος* 2. γ) 'Ακατάστατος, ἄχαρις, ἐπὶ ἀνθρώπου Θράκ. (Κομοτ. Μάδυτ.) Μακεδ. (Καστορ.): Τρανός κί *άνωφέλειτος* Καστορ. 'Ανίφραντους κί *άνιφέλιτους* Μάδυτ. 'Ανιφέλιτου κουρμί Κομοτ. Πβ. ἄγαρθος. 2) Ζωηρός Πόντ. (Σάντ.) 3) 'Ανόητος, τρελλὸς Κύπρ. 4) Παθ. 'Ο μὴ ὠφελούμενος Πόντ. (Κερασ.)

άνωφελιά ἢ, Θράκ. (Σιρέντζ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνώφελος*.

1) Ἐλλειψις χρησιμότητος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πβ. **άνωφελωσύνη*. 2) Ἀδιαθεσία Θράκ. (Σιρέντζ.)

άνώφελος ἐπιθ. Κέρκ. Κρήτ. Μήλ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Λακων. Τριφυλ.) Πόντ. (Οἶν.) — ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ. 48 — Λεξ. Περιδ. Ἡπίτ. Βλαστ. *άνούφελος* Μύκ. *άνάφελος* Κύθηρ. *άνέφελος* Κέρκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεσν. ἐπιθ. *άνώφελος*.

1) Ἀνωφελής, ἄχρηστος ἐνθ' ἄν.: 'Ανάφελος ἄθρωπος εἶναι Κύθηρ. 'Ανθρῶπος *άνέφελος* καλύτερα νὰ πεθάνῃ Γαλανᾶδ. Λίγα ξέρει καὶ καλά, ὅχι πολλὰ κί *άνώφelia* 'Αρκαδ. Δεντρά *άνέφelia* Κέρκ. Εἶναι *άνέφελος* ὁ καημένος Μάν. || Ποίημ.

Λῶσ' τὴν πλάτη, δῶσ' τὰ χέρια σου, | Γύφτε *άνώφelia*, ἀκαμάτη ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 347 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 12) «μὴ δώσης πρᾶγμ' *άνώφελον* εἰς πορνοκατηλεῖα». Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνωφέλευτος*. 2) Ἀδύνατος, ἀσθενικός, καχεκτικός Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν.): 'Ανέφελον παιδί Νίσυρ. Τὰ παιδιὰ μας εἶναι μικρὰ κί *άνέφelia* Μάν. Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνωφέλιτος* 1β.

***άνωφελωσύνη** ἢ, *άνεφελωσύνη* Πόντ. (Κερασ.) *άνεφελωσύνᾱ* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνώφελος*.

Βλάβη, ἀδικία: 'Ασ' τὴν *άνεφελωσύνην* 'ντ' ἔβγων; (τί βγαίνει, τί καλὸν προκύπτει ἐκ τῆς ἀδικίας; Τὸ ἔβγων' ἀντὶ ἔβγων' διὰ τὸ προηγούμενον ντό;) Πβ. *άνωφελιά*.

άνωφλέα ἢ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνώφλι*.

Ἐπέρθυρον, *άνώφλιον*: Παροιμ. 'Αντὶ νὰ σιέται ἡ *άνωφλέα*, σιέται ἡ *κατώφλέα* (ἐπὶ τῶν μεμψιμοιρούντων ἐπὶ ζημίᾳ, ἐνῶ αὐτοὶ ἐζημίωσαν). Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνώφλι* 1.

άνώφλι τό, *άνώφλιον* Κύπρ. *άνώβλιον* Κύπρ. *άνώφλιο* Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Σέλιν.) Μήλ. Νάξ. Ρόδ. Σῦρ. *άνώφλιον* Θεσσ. Σκόπ. *άνώφλιο* Κρήτ. *άνωφρίλιο* Κέρκ. Κρήτ. Χίος (Καλαμ.) *άνώφλιο* Κέρκ. Κύθηρ. Κρήτ. *άνώφλο* Ἄνδρ. *άνιώφλο* Τήν. *άνιώφλιο* Κύθηρ. *άνέφλιο* Μεγίστ. *νιώφλιο* Νάξ. (Σαγκρ.) *νιώφλιο* Κέρκ. *άνώφλιν* Κύπρ. *άνώφλι* κοιν. *άνώφλ'* Εὔβ. (Στρόπον.) *άνώβλι* Ἰκαρ. — Λεξ. Βλαστ. *άνέφλ'* Θράκ. (Κομοτ.) *άνώφλιος* ὁ, Ἡπ. (Κόνιτσ.) *άνώφλιους* Μακεδ. *άνώφιλους* Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *άνώφλιον*. Ὁ τύπ. *άνώφλιν* ὡσαύτως μεσν.

1) Δοκὸς ἢ πλάξ ἐπιτιθεμένη ἐπὶ τῶν παραστάδων τῆς θύρας ἢ τοῦ παραθύρου, ὑπέρθυρον κοιν.: Τ' *άνώφλι* τῆς πόρτας κοιν. Εἶνι χαμ'λή ἢ πόρτα κί βρῖσξ' τοῦ κιφάλι μ' ἀπάνον 'ς τ' *άνώφλιον* Σκόπ. Χτύπ'σι τοῦ κιφάλ' μ' 'ς τοὺν *άνώφλιον* Κοζ. || Παροιμ. Ἄν μὲν χτυπήσῃ ὁ ἄθρῳπος 'ς τ' *άνώφ-*

φλιον, ἐν θωρεῖ τὸ *κατώφλιον* (τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα) Κύπρ. Χτ'πῶ τοὺν *άνώφλιον* ν' ἀκούσ' οὐ *κατώφλιους* (ἐπὶ ἐμμέσον εἰδοποιήσεως) Μακεδ. Σειοῦνται τ' *άνώφλια*, σειοῦνται καὶ τὰ *κατώφλια* (ἐπὶ τῶν μεμψιμοιρούντων ἐπὶ ἀδικίᾳ, ἐνῶ αὐτοὶ ἡδίκησαν πβ. συνών. παροιμ. ἐν λ. *άνωφλέα*) Κάρπ. Συνών. *άνωθύρι*, *άνωφλέα*, *ἀπαρωθύρι*, *ἀπανώφλιο*, ἀντίθ. *κατωθύρι*, *κατώφλι*.

β) Γεῖσον ἐξέχον τοῦ ὑπερθύρου τῆς θύρας ἢ τοῦ παραθύρου, ἐστίας κττ. Σίφν. γ) Εἶδος ραφιοῦ ἄνωθεν τῆς θύρας ἢ παραθύρου Νίσυρ. 2) Τὸ ξύλον τὸ παρεντιθέμενον ὀρίζοντιως ἐντὸς τοῦ τοίχου κατὰ τὴν οἰκοδομὴν πρὸς καλύτερον σύνδεσμον καὶ στερέωσιν Ἰκαρ. — Λεξ. Βλαστ. Συνών. *ἐνλοδεσιᾶ*, *χατίλι*.

άνωφλιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνώφλι*.

Θέτω ἄνωθεν τῶν παραστατῶν τῆς θύρας τὸ ὑπέρθυρον, τὸ *άνώφλιον*.

άνωφλοκάτωφλο τό, Σίφν. *άνωφιλοκάτωφλο* Κρήτ. (Βιάνν.) *άνιφλονκάτουφλου* Θράκ. (Αἰν.) *άνιφλονκάτιφλου* Θράκ. Ἰμβρ. *άνεφοκάτεφλο* Νάξ. (Δαμαρ. Φιλότ.) *άνεκάτωφλο* Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνώφλι* καὶ *κατώφλι*. Ὁ τύπ. *άνεκάτωφλο* κατ' ἀνομ. ἐκ τοῦ *άνεφλοκάτωφλο* ἀποβληθείσης ὀλοκλήρου τῆς συλλαβῆς *φλο*. Καὶ ὁ τύπ. *άνεφοκάτεφλο* κατ' ἀνομ. ἐκ τοῦ *άνεφλοκάτεφλο*, ἀποβληθέντος τοῦ πρώτου λ.

Τὸ *άνώφλιον* καὶ *κατώφλιον* ὁμοῦ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ποῦ ν' *άνεστενάξουνε* οἱ *bod'* κοί 'ς τ' *άνεφοκάτεφλα* τοῦ *οπιτιοῦ* σου! (ἀρά) Δαμαρ. || Ἄσμ.

Κ' εἶνι τ' *άνιφλονκάτουφλα* γιρόντων οἱ *κουκκάλις* (ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Χάροντος) Αἰν.

Ἡ εὐχή τοῦ πεθεροῦ σου 'ς τὰ *καδούνια* τοῦ *οπιθιοῦ* σου κ' ἡ εὐχή τοῦ πεθεροῦ σου 'ς τ' *άνεκάτωφλά* σου Θήρ.

ἄξ ἐπιφών. Ἡπ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Μάδυτ.) Κυδων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄξι Αἰγιν. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. κ. ἄ.) ἄξε Κρήτ. ἄξις Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Καστορ.) ἄξιμος Ἄνδρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κάλυμν. ἄξ'νους Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.) Κυδων. Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.) ἄξιλιᾶ Ἡπ.

Λέξις πεποιημένη. Ὁ τύπ. ἄξιμος ἐκ συσχετισμοῦ πρὸς τὸ *ξινός*, ὁ δὲ τύπ. ἄξιλιᾶ πρὸς τὸ *ξυλέα*.

Ἐπιφώνημα σχετλιαστικὸν λεγόμενον εἰς ἔκφρασιν ἀποδοκιμασίας πρὸς ἀπαντῶντας διὰ τοῦ ἀγροίκου ἂ ἀντὶ τοῦ ὀρίστε ἢ καὶ πρὸς ἐκφράζοντας ἀπλῶς ἔκπληξιν διὰ τοῦ ἂ! ἐνθ' ἄν.: Ἀ; — Ἀξ κί ἄξ'νους! Κυδων. Ἀξί καὶ ξερό! Κορινθ. Ἀξίς τθαί ξερός! Κύπρ. Ἀξίς καὶ τέσσαρα! Κεφαλλ. Ἀξίς καὶ ν' ἀνοίξῃς! Κεφαλλ. Κρήτ. Ἀξ'νους κί ἀπούξ'νους! Ἀδριανούπ. Αἰν. Ἀξ'νους τσι ξιρός! Κυδων. Ἀξιλιᾶ καὶ κόνημο! Ἡπ.

ἀξαγγωνίζομαι, περὶ τούτου ἀναγραφέντος ὡς συνων. τοῦ *ἀγγωνίζω* ιδ. *ξαγγωνίζομαι*.

ἀξάγκλυσιᾶ ἢ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀξάγκλυστος*. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πβ. ἀ- στερητ. 1β.

Τὸ νὰ μὴ εἶναι τις χτενισμένος ἐνθ' ἄν.: Τοὺν ἔφαι ἢ *ἀξάγκλυσιᾶ* αὐτόνι Αἰτωλ. Συνών. *ἀχτενισιά*.

ἀξάγκλυστος ἐπιθ. ΣΠασαγιάνν. ἐν Νουμᾶ 233, 4 *ἀξάγκλυστους* Στερελλ. ('Αράχ.) *ἀξάγκλυγος* Ζάκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν. Συκεᾶ Κορινθ.) *ἀξάγκλυγος* Κεφαλλ.

